

Arrest

nr. 165 450 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoekster in het Rijk werd op 5 november 2014 vastgesteld toen zij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 november 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 5 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

naam: [Y.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Georgische

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal.

PV nr. : BG.12.L6. 018115/2014 van de politie van PZ Oostende

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster ook op 5 november 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de mevrouw[w](1), die verklaart te heten(1):

naam: [Y.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Georgische

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]

Op 05/11/2014 werd door de politie van Oostende een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 6, 7 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6 en 7 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 74/11, § 1, tweede lid en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat immers zowel het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gemotiveerd zijn verwijzende naar vermeende strafrechtelijke inbreuken die werden begaan door verzoekster, nl.

In het bevel om het grondgebied te verlaten

“Art. 74/14 §3, 3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde”

En

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. PV nr. BG.12.L6.018115/2014 van de politie van PZ Oostende.”

In het inreisverbod

“Op 05/11/2014 werd door de politie van Oostende een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dat de verwerende partij ten onrechte uit deze vermeende strafrechtelijke inbreuken afleidt dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde betekent.

Dat evenwel het vermoeden van onschuld onverminderd van toepassing geacht moet worden.

Dat echter in hoofde van verzoekster het vermoeden van onschuld bestaat en het verdedigingsbeginsel – die beiden impliciet in artikelen 6 en 7 EVRM vervat liggen – dewelke, in de redenering van de verwerende partij niet wordt gerespecteerd.

Dat er in hoofde van verzoekster geen bewezen misdrijf kan worden weerhouden, en verzoekster hier minstens niet is voor veroordeeld.

Dat de verwerende partij niet kan oordelen dat – zonder dat verzoekster door een Rechtbank zou veroordeeld zijn voor strafrechtelijke feiten – verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat dienvolgens de bestreden beslissingen in strijd zijn met de artt. 6 en 7 EVRM.”

4.1.2.1. Allereerst dient de Raad erop te wijzen dat beslissingen over de toegang tot het grond-gebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 7 van het EVRM als volgt luidt:

“1. Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.

2. Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand, die schuldig is aan een handelen of nalaten, dat ten tijde van het handelen of nalaten, een misdrijf was overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen die door de beschaafde volken worden erkend.”

Aangezien de bestreden beslissingen bestuurlijke beslissingen zijn die geen veroordeling van verzoekster inhouden, kan geen schending van artikel 7 van het EVRM worden vastgesteld.

4.1.2.3. Er moet ook worden geduid dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat verweerder op grond van een eigen onderzoek op bestuurlijk vlak een standpunt inneemt met betrekking tot vaststaande feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verweerder een beslissing neemt op verblijfsrechtelijk vlak impliceert ook niet dat verzoekster zich niet zou kunnen verdedigen of laten verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure.

Daar uit een politieverlag blijkt dat verzoekster op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal is het voorts niet incorrect of kennelijk onredelijk op te oordelen dat zij door haar gedrag de openbare orde in het gedrang brengt.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder de artikelen 7, eerste lid, 3°, 74/11, § 1, tweede lid en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet schond door in de bestreden beslissingen aan te geven dat zij werd betrapt bij een winkeldiefstal en dat hij haar beschouwt als een gevaar voor de openbare orde.

Er dient ten overvloede op te worden gewezen dat verweerder tevens heeft vastgesteld dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft en illegaal verblijf evenzeer een strafbaar feit is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat – wat betreft het bestreden inreisverbod – de verwerende partij een inreisverbod van 3 jaar oplegt en deze beslissing als volgt motiveert:

“Art. 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Op 05/11/2014 werd door de politie van Oostende een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dat echter de door de verwerende partij geciteerde wetgeving letterlijk stelt dat:

Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;[...]

Dat uit de bewoordingen van het voormelde artikel – dat stelt dat het inreisverbod in de geciteerde gevallen maximum drie jaar kan bedragen – dient afgeleid dat de periode van drie jaar inreisverbod het maximum is en er aldus een korter inreisverbod kan worden opgelegd.

Dat de tegenpartij evenwel in gebreke blijft afdoende te motiveren waarom in casu de maximale termijn van 3 jaar dient gehanteerd te worden.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten - net zoals alle administratieve beslissingen – zowel formeel als materieel dienen te worden gemotiveerd.

Dat de materiële motivering in casu niet aanwezig is noch in ieder geval geen steek houdt. Dat de motivering in de betreden beslissing verzoekende partij niet toelaat inhoudelijk verweer te voeren tegen de aangehaalde redenen voor het opleggen van de maximumtermijn voor het inreisverbod. Dat het de rechtbank evenmin mogelijk is de opgelegde sanctie te toetsen aan de feitelikheden die hieraan aan de grondslag liggen, noch kan beoordelen om welke reden de maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd.

Dat de verwerende partij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tevens – ter motivering van haar beslissing – het volgende stelt:

“Art. 74/14 :

Art. 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken”

Dat wederom door de verwerende partij op geen enkele wijze wordt gemotiveerd op basis van welke feitelijke elementen zij besluit tot het bestaan van een gevaar van onderduiken in hoofde van verzoekster.

Meer zelfs, de feitelijke elementen in het dossier van verzoekster duiden op het tegendeel.

Verzoekster heeft geen enkele incentive om onder te duiken, nu zij reeds jaren een gezin vormt met haar echtgenoot [G.] en haar zoon [D.]. Dat zij samen reeds sinds 2010 op een zelfde adres resideren, zijnde 8400 OOSTENDE, [...], alwaar haar echtgenoot zijn inschrijving in het bevolkingsregister heeft.
(stuk 14)

Dat de rechtbank aldus dient vast te stellen dat de bestreden beslissingen in strijd is met de materiële motiveringsplicht die bij verwerende partij rust, geenszins adequaat, correct is gemotiveerd aldus.

Dat in ieder geval verzoekster de preventieve maatregelen die genomen kunnen worden in een bevel om het grondgebied te verlaten om het risico op onderduiken te voorkomen, steeds naleeft, zoals zich aanmelden bij politie (bijv. bij betekening bevel om het grondgebied te verlaten)].

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

De duur van het inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Vermits er geen voorgaanden bekend zijn waarbij verzoekster zich zou hebben onttrokken aan uitwijzingsbeslissingen, en er geen afdoende reden is om geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien (nu er geen bewijs is voor het feit dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou zijn), heeft verweerder in haar beslissing nopens het inreisverbod de evenredigheidstoets geschonden.

Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van 3 jaar.

Zij is aldus op onredelijke wijze tot de conclusie gekomen (vermits er geen veroordeling is hetzij niet voor verhaal vatbare beslissing) dat er een maximaal inreisverbod moet worden opgelegd."

4.2.2.1. In zoverre verzoekster betoogt dat de motivering van de tweede bestreden beslissing haar niet toelaat om inhoudelijk verweer te voeren stelt zij eigenlijk dat verweerder niet heeft voldaan aan de formele motiveringsplicht. In dit verband kan enkel worden vastgesteld dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat de tweede bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat aan verzoekster geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er werd tevens uiteengezet dat werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat er met betrekking tot verzoekster een proces-verbaal wegens een winkeldiefstal werd opgesteld. Verzoeksters stelling dat niet werd gemotiveerd waarom haar een inreisverbod met de in casu maximale geldigheidsduur van drie jaar werd opgelegd mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Waar verzoekster nog poneert dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat er een gevaar bestaat dat zij zal onderduiken kan het volstaan aan te geven dat verweerder heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat er een risico bestaat dat verzoekster zal onderduiken omdat zij geen officiële verblijfplaats in België heeft.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster toelaat te bepalen of er aanleiding toe bestaat om gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover zij beschikt. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster houdt voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat er een risico bestaat dat zij zal onderduiken en stelt dat zij reeds verscheidene jaren bij haar echtgenoot en haar zoon in Oostende verblijft. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoekster haar bewering dat zij sedert 2010 op

hetzelfde adres als haar echtgenoot en kind verblijft niet aannemelijk maakt en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat zij is ingeschreven op het door haar opgegeven adres. Haar echtgenoot is op dit adres ingeschreven als “*alleenstaande*”. Bovendien moet, louter ten overvloede, worden gesteld dat indien verzoeksters verklaring correct is dat zij effectief, zonder dat zij tot een verblijf was toegelaten of gemachtigd, op voormeld adres zou hebben verbleven en dat zij de intentie heeft om in de toekomst verder op dit adres te verblijven, zij hiermee slechts bevestigt dat zij ondergedoken in België leefde en zij dit illegaal verblijf op een locatie waar zij officieel niet is ingeschreven wenst verder te zetten.

Verzoekster stelt nog dat verweerder preventieve maatregelen, zoals het zich regelmatig aanmelden bij de politiediensten, had kunnen nemen om het risico dat zij zou onderduiken te voorkomen. Zij toont met dit betoog evenwel niet aan dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat er een risico op onderduiken bestond. Zij verliest tevens schijnbaar uit het oog dat verweerder er ook op heeft gewezen dat hij haar beschouwt als een gevaar voor de openbare orde en hij het dus vereist achtte dat zij onmiddellijk het land zou verlaten, wat moeilijk verenigbaar is met de eis om zich op regelmatige tijdstippen bij de politiediensten aan te melden.

Door uiteen te zetten dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod rekening dient te houden met alle relevante omstandigheden toont verzoekster evenmin aan dat de tweede bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Zij maakt immers niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van deze beslissing. Waar zij nog verwijst naar het gegeven dat haar echtgenoot en zoon in het Rijk verblijven dient te worden benadrukt dat verzoekster voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen verweerder nooit verzocht om, in functie van de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten of gemachtigd. Er kon nochtans worden verwacht dat zij een dergelijk verzoek zou indienen indien zij effectief een hechte band heeft met deze personen. Er blijkt derhalve niet dat verweerder een groot belang diende te hechten aan het gegeven dat verzoekster familieleden in België heeft. Daarenboven impliceert het feit dat een onwettig in België verblijvende vreemdeling verwanten in het Rijk heeft niet dat verweerder niet zou vermogen om de belangen van de samenleving – die gediend zijn met het ontzeggen van de toegang tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen aan vreemdelingen die de verblijfswetgeving niet respecteren en van wie het gedrag reeds noopte tot een politionele tussenkomst – te laten primeren op de private belangen van deze vreemdeling. Het gegeven dat verzoekster voorheen nog geen verwijderingsbeslissing werd ter kennis gebracht en dus niet kon worden vastgesteld dat zij weigerde gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten doet verder geen afbreuk aan het feit dat zij op onwettige wijze in het Rijk verbleef en zij de verblijfswetgeving dus hoe dan ook niet respecteert.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het tweede middel moet ook nogmaals worden herhaald dat verzoeksters bewering dat verweerder niet onderzocht en ook niet motiveerde waarom hij besloot om te opteren voor een inreisverbod dat gedurende drie jaar van kracht is feitelijke grondslag mist.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt geenszins.

4.2.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel werden miskend.

4.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

“Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Welnu door het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat verzoekster wordt opgelegd, wordt dat recht manifest geschonden.

Immers verbleef verzoekster met haar gezin (echtgenoot + zoon + schoonfamilie) jarenlang – reeds 4 jaar - op het adres te 8400 OOSTENDE, [...], alwaar zij het centrum van hun sociale, affectieve belangen uitbouwden.

Door het bevel om het grondgebied te [verlaten] uit te voeren wordt het gezin van verzoekster iedere mogelijkheid tot verderzetting van hun familiale, sociale belangen verhinderd. Een terugwijzing van verzoekster naar Georgië zou bovendien een nog veel grotere schending inhouden van art. 8 EVRM daar verzoekster sedert meerdere jaren het centrum van zijn affectieve, professionele, en sociale belangen in België heeft uitgebouwd en bij niemand meer terecht kan in [haar] land van oorsprong.

Het inreisverbod zoals door verweerder opgelegd betekent dat het gezin gedurende 3 jaar wordt verscheurd.

Welnu door het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt dat recht van verzoekster manifest geschonden.”

4.3.2. De Raad kan slechts herhalen dat in voorliggende zaak niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekster effectief een hechte band heeft met de man met wie zij officieel gehuwd is en met haar zoon, aangezien zij voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen geen enkel initiatief nam om een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten of gemachtigd in te dienen teneinde met deze personen een gezin te kunnen vormen. Zo al zou moeten worden aangenomen dat verzoekster effectief een beschermenswaardig gezinsleven in België heeft met haar echtgenoot en zoon, dan nog moet worden opgemerkt dat zij niet aantoonde dat zij een dergelijk gezinsleven enkel in België kan verderzetten en dat zij niet bij machte zou zijn om met haar echtgenoot en kind samen te leven in hun gemeenschappelijk land van herkomst of elders. Hierbij moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Voormelde verdragsbepaling kan ook niet worden aangewend als een soort “*passe-partout*” die toelaat om alle andere regels naast zich neer te leggen. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij op onwettige wijze in het Rijk verbleef en dat het eventuele privé- of gezinsleven dat zij in het Rijk zou opstarten een precair karakter zou hebben. In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK